

Týden náhradního rodičovství podpořil herec Karel Zima

09. 10. 2019 00:00

Tváří letošního Týdne náhradního rodičovství se stal herec, pocházející z Liberce, Karel Zima, proto vám s ním přinášíme rozhovor o pěstounské péči i o jeho dětství.

Proč jste se rozhodl spojit s kampaní MÍT DOMOV A RODINU “Samozřejmost nebo vzácnost?”?

Už mnoho let se snažím pomáhat různým bohubilým projektům, které, dle mého, mají smysl. Tento patří mezi ně.

V čem vidíte největší výhody pěstounské péče?

Blízkost jednoho konkrétního člověka. To je něco, co vám nenahradí ani 30 těch nejlepších zdravotních sester a pečovatelek. Krása, kterou má pozitivní energie jedněch dobrých rukou, je to, co potřebuje dítě nejvíc.

Myslíte si, že se v České republice téma pěstounské péče dostatečně propaguje?

Z mého laického pohledu by to mohlo být určitě lepší, ale když se podívám o deset, ne-li dvacet let zpět, udělal se ohromný pokrok.

Uvažoval byste někdy o přijetí dítěte do pěstounské péče?

Moje pracovní vytíženost a tudíž časové možnosti to v současné době v podstatě vylučují. Ale jinak bych se rozhodně nebránil. Naopak. Mám děti rád. Se vším, co k tomu patří. Nebyl by pro mě problém mít nějakého človíčka v péči sám. Jen bych musel ukončit hraní asi ve dvanácti divadelních inscenacích, přestat točit, moderovat atd. :-)

Proč jste se rozhodl být hercem?

Asi v šesti letech jsem u dědy na vesnici viděl jeden pořad. Myslím, že to byl "Možná přijde i kouzelník". Zbožňoval jsem Kaisera a Lábusu jako nikoho. Kde by mě tehdy napadlo, že budou jednou mými kolegy. A přesně si pamatuju, jak mě jeden večer uchvátil Jiří Korn, který v krátkém sledu zpíval, tancoval a moderoval, pokaždé v nějakém neuvěřitelném kostýmu. Tehdy jsem podle mě nahlas řekl, že chci být herec a zpěvák. Nevím, jestli by se tak stalo, kdybych se tehdy na TV nedíval. Ale něco mi říká, že jo. Na 120 %.

Jaký je váš nejoblíbenější zážitek z vašeho dětství?

Těžká otázka, protože dětství trvá mnoho let a v nich se odehraje stovky a tisíce kouzelných okamžiků. Byly by to určitě první lásky, už ve školce, pak na základní škole v Barvířské a v LŠU. Bylo by to určitě mnoho víkendů trávených na venkově u babičky a dědy v Dolní Řasnici blízko mého rodného Liberce. Ale i nedělní "výlety" s maminkou do Lidových sadů, jednou za čas do nádherné liberecké ZOO, nebo botanické zahrady, na Ještěd, atd. A pak samozřejmě Vánoce! Vůně smrčku, svíček, prskavek, cukroví a skoro pokaždé hodně sněhu. Táta nás brávil na sáňky. Dokonce je to nedávno, asi měsíc, co jsem se byl cca po čtyřiceti letech podívat v ulici, kde jsme na těch sáňkách s tátou a sestrou jezdili. Jmenuje se Valdštejská a už na vždy to pro mě bude ten největší kopec na světě, kde se jezdí tak rychle, že se vám tají dech. Kam se hrabe Formule 1.

Děkujeme za rozhovor.